

dag

Robert Jasper Grootveld

1981: Hij vestigt de aandacht op zich door sigarettenreclames te bekladden met het woord "kanke" of simpelweg met de letter K. 1962: Hij opent een anti-rooktempel, PK wel K-Kerk genoemd, voor "bewuste anti-smokers" met het opdragen van een "zwarte mas blanche" en de introductie van de hoest-waas "Ugge, ugge, ugge". Een maand later steekt hij de tempel in brand, daarmee de rookgevoorte symbolische uitroepend. 1983: Hij kondigt de komst van Klaas aan. 1984: Hij organiseert de eerste artistieke happening bij het Lievevrijde op het Spaal, het beeldje dat door de sigarettenindustrie in Amsterdam is geschonken. 1985: De eerste Pivo's sluiten zich bij de happenings aan en hij wordt een van hun leiders. 1988: Hij trekt zich voor vier maanden terug in een afgelegen hut op Sicilië. Maakt daar de Klaasstoel. Inmiddels is die Klaas, maar Claus gekomen om met Beatrix te trouwen. 1987: Hij rijdt langs Siedelrijk om de wijken of de palmenwacht niet slaapt. Tot zijn geruststelling is alles in orde. 1988: De Klaasstoel wordt getoond in een Amsterdamse galerie. 1989: De Klaasstoel wordt getoond in het Siedelrijk Museum. 1970:

Hij wordt compagion van Kees Hoekert van de Lowland Weed Company 1971: Hij begint een "pakketvaartuig" te bouwen van oude autobanden en drijvend afval. 1972: Hij bouwt nog steeds. 1973: Het pakketvaartuig wordt door de stadsregering aangezien voor een groot brok drijvend grachtvuil en weggesleept. 1974: Hij maakt in opdracht van de gemeente een speelboek van rubberbanden voor kinderen.

Robert Jasper Grootveld (43) zegt door de telefoon geen vaste afspraak te kunnen maken. "Ik kan van te voren niet zeggen of ik thuis ben. Ik weet immers nooit wat er gebeurt. Zie maar". Als ik kom, is hij thuis. Zegt: "Dat komt nou slecht uit. Ik wilde net naar de Bijlmer gaan. De kunstcommissie heeft me gevraagd iets te doen om de Bijlmer wat leefbaarder te maken. Ik zou er dus even gaan kijken, want ik ben er nog nooit geweest".

Hij loopt touwtjes om houtjes te knopen. "Ik heb een karretje op de kop getikt om m'n nieuwe pakketvaartuig naar het water te rijden. Maar de spraken van de wielen zijn vrij zwak. Die moet ik

maar eerst nog even met deze houtjes verstevigen". Hij neemt me mee naar zijn achtertuin. Een wirwar van oude autobanden en touwen. "Ik noem m'n nieuwe boot De Gooise Matras. Daar, in dat zeil, ligt een opgerolde matras. Die moet het dek van de boot verdedigen. Er zal een papierje aan waar Hilversum op stond. Dan kom je al gauw op Gooise matras, hé".

We gaan naar de Bijlmermeer. Op een flatgebied koopt Robert Jasper een blikje bier bij de melkboer. In het "Aanloopcentrum" vraagt hij alle informatie die er over de Bijlmer te krijgen is. Waar buiten zegt hij: "Die jufvrouw keek me aan met ogen alsof ze wilde zeggen: Meneer, als u de tijd hebt, kan ik u vertellen over wat er werkt. Maar een beetje heb afgehouden". Op een bankje in de regen kijken we sprakeloos naar het flatgebied om ons heen.

Weer thuis zucht Robert Jasper de haasbroek via een leeg blikje Javanese Jongens diep naar binnen. Met dochter Nicole gaan we naar café Scheltema waar vrouw Thea wacht.

Ik heb afschuwelijke angsten gekend. Ik dacht dat ik doodging. Ik ben op een bepaald moment zelfs voor m'n angsten gevulde. Naar Sicilië, begin '88. Het waren angsten voor wat ze kunnen gebeuren. dingen waarvan ik zelf schuld had. Hoer van die schuld in het voorjaar van '86 deed zich in Amsterdam en mischien wel in heel Nederland een escalatie van misverstanden. Die misverstanden hadden veel te maken met wat er bij het Lievevrijde gebeurde. Het spook van het anarchisme dat bij Pivo's ontstaat was het ondermijnen van de staat, de status quo, het staatsrecht element in de samenleving. Ik was me er toen sterk van bewust, dat de provocatie van de anarchie tegelijk een beroep zou doen op het tegenovergestelde, op het fascisme in de maatschappij, op het "Ordnung muss sein". Ik was bang dat die macht, dat die reactie vreselijk zou zijn.

Ik zag werkelijk spook. Ik dacht, als er één doof valt, wordt het een bloedbad. Ik kwam door allerlei overspannen toestanden, waarin ik terecht was gekomen. Da's een verhaal apart. Ik kon echter weer geen... omdat ik begreep hoe de Nederlandse... in het belang van de Nederlandse... We voor heelke maatschappij in Nederland... alomtegenwoordig... hier gevestigd... een fase... die zit vast... En ken je hem? Max Levin wel... Het meest... mannelijke dat je je kunt indenken.

07.30

De laatste jaren leef ik over het algemeen een dagje vroeger. Vroeger begon het leven tegen elf uur 's avonds en ging ik nooit voor vijf uur 's morgens naar bed. Door het gezinsleven met het kind is dat veranderd. Nicole is nu zes jaar. Een beetje drie geleiden ben ik met Thea geweest, voor Nicole er nog opdat zij mijn naam zou dragen. Thea ken ik al een jaar of acht. Ze heeft veel te maken met alle dingen van kinderbewakermingsinstellingen. Dat soort brieven beantwoorden. Ze is correspondentie bij de omstandigheden beantwoorden. Dat soort naar gevallen toegaan en die soort doerspleen naar het tv-programma. Daarnaast werkt hij voor een radioprogramma dat zich oetend op de huisvrouw het Radiowoekblad.

07.45

In doe de kachel aan, loop de straat op, koop een krant, koop iets voor de katten, koop eventueel vers brood of iets op het brood. Soms ook koop ik express geen krant, om cran te ontlopen. Toevallig heb ik vandaag praktijk niets gelezen, een paar koppen, maar er zijn dan wel... in de rooime kerk gebouwt.

08.30

Die gaat naar Hilversum. Ik loop samen met Nicole naar een kwartier terug. Na mijn over. Dan koop ik een zakje studentenbier voor haar. Bij elkaar loop ik dus een uur of twee. Dat is structureel. Het is een ding dat ik dikwils iets bij een winkel of in de buurt van een winkel heb gekocht. Het is een ding dat ik heb gekocht. Het is een ding dat ik heb gekocht.

09.00

Ik val dan in een situatie waarin eigenlijk ook de huisvrouw zit. Ik ben vaak man. Het huisvolen doen kun je maar. Het is een ding dat ik heb gekocht. Het is een ding dat ik heb gekocht.

'Ik ben een meester in het vaat-wassen'

Ik ben een meester in het vaat-wassen, overal waar ik kom, bij mensen of kennissen, stier ik op het vaatwerk - en een beetje over de vier halen. Dan heb ik meestal ook te roken. Het is het eerste stukje. Ik heb een eetkamer. Mijn leven is begonnen bij cannabis. Het is een concept dat ik heb. Het is een concept dat ik heb. Het is een concept dat ik heb.

gig gemaakt. Telkens wanneer ik rook is er een verbinding met dieper gevochlagen te zelf. Als ik wat geraakt heb, dan... Krijg ik verantwoordelijkheid die me iets doet. Of ik krijg bijvoorbeeld ploteling het gevoel van een vrouw voor m'n kind. Of het gevoel van ik moet weer eens naar mijn vader en mijn moeder. Of eh... wat een vreemd licht is er buiten.

Dan begin ik de dag eigenlijk na een beetje in de doof voor de bezigheden die je mijn werk zou kunnen noemen. Of mijn spel. Het idee werken staat bij mij al jarenlang op de heilings. Feitelijk al zodanig ik werktoes ben. Het gekke is, dat toen ik na glazenwater en schoonmaaker te zijn geweest verlaten werd, dat ik toen in een stemming kwam, dat ik me zing bezighouden met dingen die je werk zou kunnen noemen. In al die banalen die ik heb gehad, banalen die een direct gevolg waren van mijn opleiding of liever gezegd het ontbreken van een opleiding. In die laatste heb ik nooit het gevoel gehad dat ik werkte. Omdat ze me geen satisfactie gaven.

De satisfactie is pas gekomen, toen ik het geen werk meer noemde, toen het spel werd. Hoewel ik me in dat spel zeer laat uitloven. De belangrijkste pakketten die ik bouw bijvoorbeeld, dat is het uitvullen van de inspiratie, opzand gaande met zware lichamelijke arbeid. Ik kan urenlang op m'n buik met m'n handen onder water liggen knopen. Knopen, dat deed ik al in mijn jaren zedig. Knopwerk als een soort meditatieve ritueel. Zijn allemaal concentratiepunten. Die knopen, weet je. Ik heb deed het al op Sicilië. Het heb de afgelopen jaren heb ik me heel talloze mogelijkheden met het beeld schijf. Ik ben er door gebaat. Het is een concept dat ik heb. Het is een concept dat ik heb.

vandaan komt, dat mijn vader hier in 1890 is geboren. Ik kwam er ook armen, dat de Oostelijke eilanden niet zijn aangelegd als woongebieden, maar als heilings voor de Oostelijke Compagnie. Dat is de reden geweest, dat toen de gemeente mij vroeg een spelletje te ontwerpen voor kinderen ik direct dacht aan een schip in aanbouw. Door die heilings, he. Dat spelletje is toen een speelboek van rubberbanden geworden.

In het album bezig met sabbatbuilding, zou je kunnen zeggen. Ik zoek de constructie in meel en zaad. Dit bijvoorbeeld (vrij) naar een constructie van oude binnenbanden en touw op wielen. In het midden van de huiskamer. Een soft-mobiel. Voor op de galerijen in de Bijlmer of so. Kijk bij spoor naar alle kanten. Ik ben me bewust geworden van de autohand. Ze liggen in stapels van miljoenen overal en kosten niet. Daarbij is het verantwoordelijk goed bouwmetaal. Plastics, roeten niet in water, maar worden wel door de zon aangestaat, terwijl de autohand zo is samengevoegd dat hij niet te vernietigen is. Guur, dove brand. Bovendien, niet heel zo ingrijpend ons leven veranderd als de auto. De auto is het al bijna sociale hooze verbeven embleem van onze westerse cultuur. En auto's komen overal. Het oppervlak van de hand heeft allerlei plaatsen aangeraakt en dus als het ware de indrukken daarvan ondergaan. Het rubber van het heilig automobiel, daar ben ik in gaan geloven. Ik ben erg ambigue geworden. Ik zou er aan mee willen werken, dat er hele grote lossevoegde voorzettingen van rubber verrijzen. Grote bouwwerken of andere nog te construeren vormen.

We zitten met enorme harde betonnen blokken opgescherpt. Ik zou daar verschrikkelijk veel rubber aan willen toevoegen. Da's het beeld talloze mogelijkheden met het meegandheid van rubber is een factor die in de bouw tot me toe te weinig is bewust. We zitten met enorme harde betonnen blokken opgescherpt. Ik zou daar verschrikkelijk veel rubber aan willen toevoegen. Da's het beeld talloze mogelijkheden met het meegandheid van rubber is een factor die in de bouw tot me toe te weinig is bewust. We zitten met enorme harde betonnen blokken opgescherpt. Ik zou daar verschrikkelijk veel rubber aan willen toevoegen. Da's het beeld talloze mogelijkheden met het meegandheid van rubber is een factor die in de bouw tot me toe te weinig is bewust.

17.00

Twee keer in de week spreken Thea en ik af in café Scheltema. Daar eten we dan ook een hapje met Nicole.

20.00

Televisie kijken. "I is een soort hypnose, als je eenmaal kijkt kun je er niet meer van loskomen". We kijken naar een hoop dingen waar we later spijt van hebben. I is ook meer te zien, vnuw, hé, omdat zij in Hilversum werkt en veel ambitie heeft op het gebied van televisie. Ik zou wel wat meer willen lezen, er zijn allerlei boeken waar ik maar niet aan toekom. Maar soms kan ik heel lang en intens niet aan het schilderen slaan. Kijk, dat paneeltje van Sint Nicolaas, dat heb ik nu aan de zijk. Ik ben me er steeds meer van bewust geworden, dat Sint Nicolaas de beschermheilige is van dit (pakt een boek, wijst op de omslag) waarop een oude visersboot staat afgebeeld. De titel van het boek: Sint Nicolaas. De oudste kerk in Amsterdam heet ook eigenlijk die Sint Nicolaaskerk. Kijk, dat Sint Nicolaas is een rare pop-art-figuur is geworden, komt door de retomatie. Eigenlijk is hij, het beste maar van de hele roomse sateliet. Sante-kraam, veel je Sint Nicolaas was een nog belangrijker devotie dan de Mariavereering. Maar de retomatie heeft dat uitgeroerd. Ze hebben hem zelfs willen verheffen. Toen is hij een eigen volkleving gaan vinden. Toen is hij ook in Amerika gaan voortleven in de vorm van een volstrekt idioot figuur als de Kerstman.

24.00

Dramen hebben iets met hempep te maken. Als ik een paar dagen geen hempep ook, begin ik verschrikkelijk te dromen. Het is een soort... Ik heb hempep rook, droeg ik eigenlijk de hele dag over mijn nek. Merk je de overgang niet zo. Vannacht droomde ik, dat ik in de straat was waar mijn vader, hij was timmerman, vroeger zijn werkplek was. In de Jordaan. Ik zag dat alles gesloopt was, dat iets gra... constructies aan het opruimen waren. En hoewel het allemaal... op me... kwam, dacht ik. Nee, ik zat toch maar niet voor het ankie met netwerk op de barrikkaden. Ik vond het toch niet de moeste maar niet het behag tegenhouden. Ik denk, dat ik al een beetje aan de Bijlmer dacht.

Productie: Joost van den Hooff